

[Handelsministeren.]

Tvivl; men jeg kan dog allerede nu sige, at efter de Undersøgelser, jeg har foretaget, kan Kontrollen føres for en billigere Penge end nævnt i Betænkningen, og jeg vil i det hele taget bestræbe mig for, at den bliver saa billig som mulig, uden at den derfor forringes. Jeg har allerede konstateret, at det ikke er nødvendigt at ofre et saa stort Beløb, som her er nævnt, til Startudgifter. Men det er jo kun godt, at man i første Omgang har sat et Maksimumsbeløb, saa at man ikke senere bliver skuffet; det var værre, om man satte et for lille Beløb, saa at man senere kom til det Resultat, at man skulde bruge mere.

Det er Hensigten at lade Justerdirektøren føre Kontrollen. Justervæsenet har jo den Opgave at føre Tilsyn med de Veje- og Maalerredskaber, som anvendes i Handel og Vandel, og derfor bør Justervæsenet have den her paatænkte Kontrol under sig. Det er i Virkeligheden noget af en Skandale, at vi har kongelig udnævnte Vejere og Maalere, uden at der føres nogen som helst virkelig Kontrol med deres Redskaber og deres hele Færd. Formelt er der et Tilsyn af Politiet, men Politiet kan ikke føre noget effektivt Tilsyn, og da den offentlige Vejning og Maaling har offentlig Troværdighed, idet den skal tjene som Grundlag for Retsafgørelser, er det urimeligt, at det offentlige ikke fører Indseende med, hvorledes Vejningen og Maalingen foregaar, og at der ikke føres teknisk Tilsyn med Redskaberne.

Saa vidt mig bekendt har intet andet Land ladet dette Spørgsmaal ligge uløst gennem Tiderne, f. Eks. føres der i Tyskland en meget indgaaende Kontrol med offentlig Vejning og Maaling, og det er min Opfattelse, at vi nu ikke længere kan undgaa at iværksætte en saadan Kontrol. Den bør iværksættes uden egentlig Udgift for Statskassen, idet hele dette Forhold bør hvile i sig selv. At enkelte Byer saa kommer til gennem Afgiften at udrede mere end andre, ligger i den Omstændighed, at der i nogle Byer er mere at veje og maale end i andre Byer, men de Varer, der kommer ind til Vejning og Maaling, gaar jo ud over det hele Land, saa man kan ikke sige, at det er enkelte Byers Befolkning, der kommer til at betale den Afgift, der ifølge Lovforslaget skal lægges til den Fond, hvorfra Udgifterne skal dækkes.

Forskellige Talere har nævnt, at i det Udvalg, som har behandlet Spørgsmaalet, har det været paa Tale, at nogle af Pengene kunde anvendes til Understøttelser eller til

en Art Pension enten til de kongelige Vejere og Maalere, der afgaar paa Grund af Alder eller Svagelighed, eller ogsaa til deres efterladte. Ja, dette har været drøftet i Udvalget, men det er min Overbevisning, at man ikke skal give noget saadant Udtryk i Loven, for det vilde være meget vanskeligt at komme ind paa en retfærdig Bedømmelse af, hvem der i saa Fald skulde have, og hvem der ikke skulde have. Man maa huske paa, at vi, saa vidt jeg ved, har 500—600 offentlige Vejere og Maalere her i Landet. For manges Vedkommende er de Indtægter, der haves af Bestillingen, ringe, fordi der ikke er noget videre at veje og maale. I mange Tilfælde er det ogsaa Folk her; som har en helt anden Beskæftigelse, som giver dem deres Hovedindtægt.

Det ærede Medlem Hr. Viggo Hansen spurgte mig, hvorfor jeg vilde fratage Handelsforeningerne og Politimesteren den Ret, de hidtil har haft, til at gøre Indstilling til Ministeren. Jeg skal ganske afgørende sige, at naar jeg har formet Lovforslaget saaledes, som jeg har, og i det hele taget er gaaet til at udforme et Lovforslag af den Art, der her er Tale om, er det, fordi det er min Overbevisning, at der i mange Tilfælde er gjort Indstillinger, uden at man har taget tilbørligt Hensyn til de saglige Begrundelser, der skulde foreligge ved en saadan Indstilling. Uvedkommende Hensyn har Gang paa Gang kunnet konstateres, og det bør ikke kunne konstateres, naar Talen er om Indstillinger af den Art, Talen er om her.

Hertil kommer, at det er noget ejendommeligt, at Centraladministrationen skal foranledige vedkommende beskikket ved kongelig Resolution, men i Virkeligheden ingen Indflydelse har paa, hvem vedkommende bliver. De paagældende Handelsforeninger har udpeget en, og Politimesteren har øjeblikkelig konstitueret denne i Embedet, efter at Forgængeren er gaaet af, og saa har der foreligget et fait accompli for Ministeren, som saa at sige har været nødt til at indstille den Mand, som allerede var konstitueret, til kongelig Udnævnelse. Saaledes har det foreligget i flere Tilfælde.

Vi har ikke nogen egentlig Lov om offentlig Vejning og Maaling. De Bestemmelser, hvorefter der handles, gaar helt tilbage til det 17de og 18de Aarhundrede, og det forekommer mig, at der nu kan siges at være gaaet en passende Tid til, at vi tager hele Sagen op til en almindelig Revision. Naar Centraladministrationen skal indstille en Person til en offentlig Bestilling af denne Art til kongelig Stadfæstelse, maa den vedkommende Minister have Ansvaret for